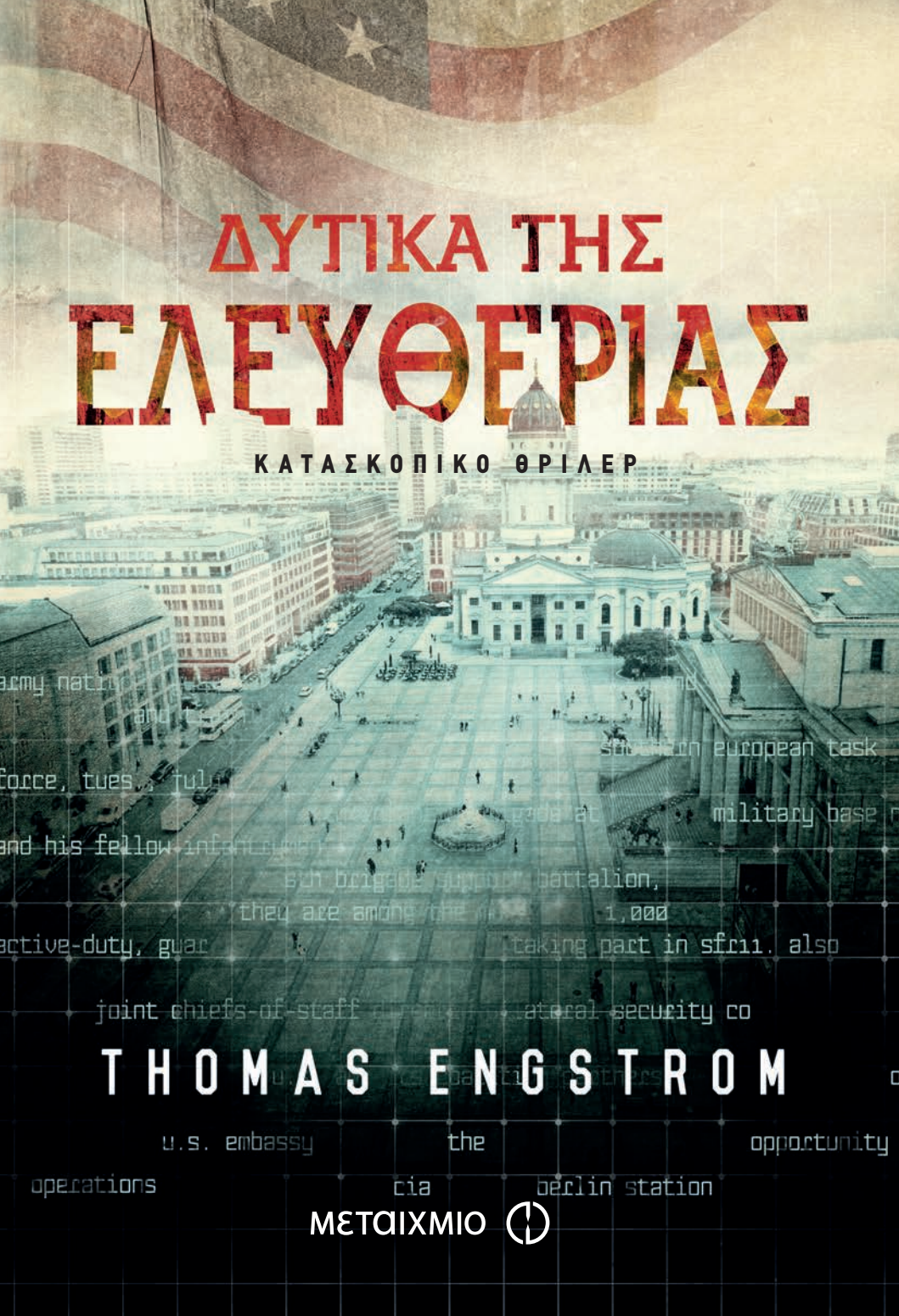

ΔΥΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

THOMAS ENGSTROM

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΚΥΡΙΑΚΗ

Αμερικανική Πρεσβεία
Παρίζερ Πλάτς, Βερολίνο / Γερμανία
Κυριακή 17 Ιουλίου 2011
[09:10 / Ώρα Κεντρικής Ευρώπης]

Ο Κλάιβ Μπέρνερ, γνωστός ως Τζι-Τι, ήταν μια μόνιμη κοστουμάτη φιγούρα στην οροφή της πρεσβείας των ΗΠΑ. Πριν από δύο εβδομάδες είχε προσέξει ότι τα σακάκια του δεν κούμπωναν πια: είχε περάσει το όριο των εκατόν δεκαπέντε κιλών. Ταυτόχρονα, είχε εξαφανιστεί ένα ολόκληρο εκατοστό από τα εκατόν εβδομήντα τέσσερα εκατοστά ύψους που διέθετε κάποτε. Οπότε τώρα έπρεπε να αμβλύνει αυτή την εντύπωση του χοντρομπαλά, να κάνει κάτι που θα μπέρδευε τον παρατηρητή με λεπτομέρειες που έβγαζαν μάτι. Εξού και η γκρίζα κρεμαστή μουστάκα. Εξού, επίσης, και ο χρυσός σκελετός γυαλιών, σαν αυτά που φορούν οι πιλότοι, με το γεροντίστικο κατακόκκινο κορδόνι.

Ήταν μια καλή Κυριακή για τον εξήντα ενός χρόνων σταθμάρχη της CIA στο Βερολίνο. Ήταν νωρίς το πρωί, ένα υπέροχο πρωινό, και το καλοκαίρι δεν είχε ακόμη παρουσιάσει, σαν από χέρι Θείας Πρόνοιας, την παραμικρή υποψία καύσωνα. Λίγο πιο κάτω, αριστερά και στο ύψος της δικής του θέσης, η θεά Νίκη επάνδρωνε, στην κορυφή της Πύλης του Βρανδεμβούργου, το τέθριππό της, σαν να είχε μόλις ξεκινήσει μια επίθεση ιππικού κατά της πόλης. Έδινε μια αίσθηση παγκόσμιας ιστορίας, μια αίσθηση στρατηγάτη. Τώρα, για το πώς μπορεί να ένιωθαν οι Γερμανοί μπροστά σε ένα μνημείο νίκης –και μάλιστα στην ίδια την καρδιά της χώρας τους που μόνο ήττες γνώρισε –, ο Αμερικανός μόνο υποθέσεις μπορούσε να κάνει.

Η καλή διάθεση του Τζι-Τι οφειλόταν στο γεγονός ότι η γραμματέας του είχε τηλεφωνήσει στις επτάμισι το πρωί και τον είχε γλιτώσει από άλλον έναν εκκλησιασμό. Οκτώ Κυριακές στη σειρά τον τραβούσαν στην Αγγλικανική Εκκλησία στην Πρόισεναλε. Η θρησκευτικότητα ήταν το ολοένα πληθωρικότερο έργο ζωής της συζύγου του. Το σκεπτικό της ήταν ότι αυτό θα τους έφερνε πιο κοντά.

Η πυρίμαχη πόρτα ασφαλείας, που ήταν πέντε μέτρα πίσω του, άνοιξε. Αυτό το γκρίζο χαλύβδινο κατασκευάσμα το κρατούσε ανοιχτό ο Τζόνσον, τον οποίο είχε στείλει εδώ το Λάνγκλεϊ την προηγούμενη χρονιά. Διατηρούσε ακόμη τουλάχιστον ένα σαράντα τοις εκατό της αθωότητάς του, την οποία στήριζε αποκλειστικά στο εγχειρίδιο κανονισμών της υπηρεσίας.

Ο Τζι-Τι πήρε μια τελευταία ανάσα στον σχεδόν ανεπαίσθητο καλοκαιρινό αέρα του Βερολίνου και παρακολούθησε για μια στιγμή ένα πορτοκαλί αερόστατο.

«Μπορούμε να αρχίσουμε» είπε ο Τζόνσον. «Κύριε;»

«Έρχομαι».

Κατέβηκαν δύο ορόφους. Ο Τζι-Τι έκανε τα πάντα για να μην ακούγεται δυνατά το λαχάνιασμά του, χωρίς επιτυχία όμως.

Ο Τζόνσον πέρασε το ηλεκτρονικό του πάσο και πληκτρολόγησε τον κωδικό: μια καινούργια εξαψήφια αθλιότητα που έπρεπε να αποστηθίζει κάθε εβδομάδα. Για άλλη μια φορά ο Τζι-Τι εξεπλάγη από το άρωμα που φορούσε αυτός ο άνθρωπος: μια μυρωδιά γάλακτος και λουλουδιών. Κάποιος έπρεπε να του πει δυο κουβεντούλες.

Στον φαρδύ διάδρομο, εκεί όπου η γαλάζια μοκέτα που απλωνόταν από τοίχο σε τοίχο είχε επιτέλους πλυθεί, επικρατούσε απόλυτη ησυχία, σαν σε νεκροτομείο. Όλες οι πόρτες ήταν κλειστές. Ο Τζι-Τι προσπέρασε τον Τζόνσον και άνοιξε την πόρτα που είχε επίστρωση από καπλαμά βελανιδιάς ανοιχτού χρώματος. Η ορειχάλκινη πινακίδα δεξιά του πλαισίου της πόρτας έγραφε:

ΔΡ ΚΛΑΪΒ ΜΠΕΡΝΕΡ
ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Πόσοι ήταν, άραγε, οι άνευ νοήματος επίσημοι τίτλοι που είχε όλα αυτά τα χρόνια; Πρέπει να ήταν καμιά εικοσαριά. Έτσι εδώ, σε μια σύμμαχο χώρα, αυτό γινόταν κυρίως από ευγένεια προς το έθνος που τους φιλοξενούσε· άλλωστε η λέξη «κατασκοπεία» ήταν απαγορευμένη παντού. Σε ουδέτερες και εχθρικές χώρες ο τίτλος χρησιμοποιούνταν μάλλον σοβαρά. Όσο περισσότερο χρόνο έπαιρνε πριν καταλάβει η Υπηρεσία Ασφαλείας των ντόπιων ποια ήταν η τοπική ιεραρχία της CIA, τόσο το καλύτερο.

Πάντως το γραφείο δεν ήταν άσχημο για έναν «συντονιστή περιφερειακών θεμάτων». Τριάντα πέντε τετραγωνικά μέτρα, με δύο παράθυρα που δεν τα διαπερνούσαν ούτε σφαίρες ούτε βόμβες ούτε αδιάκριτα βλέμματα. Ένα μεγάλο, βιδωμένο στο πάτωμα γραφείο, με επίστρωση καπλαμά στο ίδιο ανοιχτό χρώμα με εκείνο της πόρτας, αν και ο ίδιος θα προτιμούσε εκεί ένα γραφείο πιο αντικέ, αλλά οι υστερικοί της Υπηρεσίας Διπλωματικής Ασφάλειας, που ήταν και υπεύθυνοι για την ασφάλεια της πρεσβείας, είχαν τις δικές τους ιδέες.

Σκούρο κόκκινο χαλί αντί για γαλάζιο, ακριβώς όπως και στο δωμάτιο υποδοχής του πρέσβη. Ράφια για βιβλία στους τοίχους με τα Άπαντα της Γερμανικής Λογοτεχνίας, όλα με τα κίτρινα, μαλακά εξώφυλλα που χαρακτήριζαν τις εκδόσεις του Ρεκλάμ Φερλάγκ. Μια στιβαρή πολυθρόνα γραφείου. Ένας μοντέρνος, χαμηλός καναπές από γκριζα τσόχα με τρεις ασορτί πολυθρόνες δίπλα από ένα, επίσης βιδωμένο στο πάτωμα, κυβιστικό τραπέζι, που είχε κι εκείνο την ίδια απεχθή απόχρωση με την πόρτα και το γραφείο. Μαξιλάρια δεν υπήρχαν, φυσικά. Στο τραπέζι κι υπήρχε ένα ανοξείδωτο θερμός καφέ και τρία λευκά φλιτζάνια, όπως και τα πρόσφατα τεύχη των *Frankfurter Allgemeine*, *The Economist*, *Berliner Morgenpost*, *Die Zeit*, *Wall Street Journal Europe*, *Newsweek*, *Der Spiegel*. Και επίσης, η *Monde Diplomatique*, στη γερ-

μανόφωνη έκδοση. Ευχάριστα αναγνώσματα για όποιον ήθελε να ανεβάσει την αρτηριακή του πίεση με μια αρκετά καλή δόση αντιαμερικανικής προπαγάνδας. Ο Τζι-Τι χαμογέλασε με μακάριο ύφος. Αν είχε τις παλιές του αντοχές, θα ερωτευόταν πριν από πολύ καιρό τη γραμματέα του.

Κρέμασε το σακάκι του σε έναν γάντζο δίπλα στον καθρέφτη και τεντώθηκε. Το πάνω κουμπί του πουκαμίσου του ήταν ανοιχτό, και δεν φορούσε γραβάτα. Εκείνο το λεπτό, ανοιχτό γκρι σακάκι ήταν καινούργιο και καθόταν σχεδόν τέλεια μπροστά στο στήθος. Φτιαγμένο σε ράφτη. Καλά θα έκανε να παράγγελνε άλλα τρία, σε διαφορετικά χρώματα.

Ο Τζι-Τι κάθισε στον καναπέ, με τα πόδια πολύ ανοιχτά και τους αγκώνες ακουμπισμένους στη ράχη του καναπέ, και ο Τζόνσον σε μία από τις πολυθρόνες, με το ένα πόδι πάνω στο άλλο. Το αρσενικό Άλφα και το αρσενικό Βήτα, όπως στο ζωικό βασίλειο. Μισό λεπτό αργότερα ήρθε να προστεθεί στην παρέα και ο Άλμοντ, ο οποίος ήταν ο υπεύθυνος επιχειρήσεων του σταθμού και δεύτερος τη τάξει μετά τον Τζι-Τι.

Πόσο νέοι ήταν οι άντρες του. Ήταν άραγε πάντα τόσο νέοι;

«Ακούστε πώς έχει η κατάσταση» άρχισε να λέει ο Άλμοντ με μια σοβαρότητα που δεν ταίριαζε με το γεγονός ότι ήταν παθολογικά ηλιοκαμένος. «Στις επτά και πέντε χτες το βράδυ του Σαββάτου, τοπική ώρα, τηλεφώνησε μια αγγλόφωνη γυναίκα στο τηλεφωνικό κέντρο. Ζητάει να μιλήσει με τον πρέσβη Χάριμαν. Το κέντρο απορρίπτει το αίτημά της και ζητάει από τη γυναίκα να ξανατηλεφωνήσει τη Δευτέρα».

Ο Τζι-Τι τού έριξε ένα απαθέστατο βλέμμα.

«Και;»

«Πέντε λεπτά αργότερα, στις επτά και δέκα, η γυναίκα ξανατηλεφωνεί. Απαντά το ίδιο άτομο που είχε δεχτεί το προηγούμενο τηλεφώνημα. Η γυναίκα είναι τώρα αναστατωμένη».

Ο Άλμοντ έβγαλε έναν υπολογιστή τσέπης από το τσεπάκι στο στήθος και πάτησε το κουμπί για να ξεκινήσει.

«Μα πόσο δύσκολο μπορεί να είναι;» είπε η γυναίκα στον καταγραμμένο διάλογο. «Ακούστε με τώρα. Έχω σημαντικές πληροφορίες».

«Μπορώ, βεβαίως, να μεταφέρω το μήνυμά σας στον πρόεδρο όταν επιστρέψει» απάντησε ο τηλεφωνητής, που ήταν άντρας και μέχρι στιγμής δεν είχε καταφέρει να εντυπωσιάσει τον Τζι-Τι. «Περί τίνος πρόκειται;»

«Για τους δολοφονημένους Αμερικανούς στο Μαρακές» είπε η γυναίκα. «Με ακούτε;»

Σιωπή. Και σιωπή ξανά.

Ο Τζι-Τι κούνησε το κεφάλι.

«Καταλαβαίνω» είπε ο άντρας από το κέντρο. «Αν μπορείτε να αφήσετε το όνομά σας και το τηλέφωνό σας, θα...»

«Θα μιλήσω μόνο με τον Ρον» τον διέκοψε η γυναίκα.

«Ο πρόεδρος δεν είναι εδώ σήμερα, οπότε προτείνω, όπως είπα, να αφήσετε το όνομά σας και να επανέλθετε τη...»

Ακούστηκε ένα κλικ.

Ο Άλμοντ έκλεισε τον υπολογιστή τσέπης.

«Μαρακές;» έκανε ο Τζι-Τι.

Ο Τζόνσον ξερόβηξε.

«Ερεύνησα το θέμα, κύριε. Ο γενικός πρόξενός μας στην Καζαμπλάνκα επιβεβαιώνει ότι...» Ο Τζόνσον χρειάστηκε μισό δευτερόλεπτο για να ρυθμίσει την έκφραση στο πρόσωπό του και να αλλάξει τόνο φωνής. «Τρεις Αμερικανοί βρέθηκαν δολοφονημένοι στο Μαρακές πριν από μία εβδομάδα. Όλοι τους γύρω στα τριάντα. Ένας στρατιωτικός, δύο πολίτες. Τους πυροβόλησαν σε ένα κατάστημα στην πόλη».

«Σε ένα κατάστημα».

«Ναι, κύριε. Λυπάμαι για την ασάφεια. Η Μαροκινή –πώς τη λένε;– Χωροφυλακή. Θα μου τηλεφωνήσουν».

«Η, πάλι, θα μπορούσες να πας εσύ και να τους τηλεφωνήσεις, ε;»

«Έχω ήδη...»

«Πήγαινε και τηλεφώνησε ξανά».

Ο Τζόνσον έγνεψε καταφατικά και εξαφανίστηκε.

«Ένας από τους πολίτες ήταν σύμβουλος πληροφορικής, τριάντα επτά ετών, από τη Φρανκφούρτη» είπε ο Άλμοντ όταν έκλεισε η πόρτα.

«Γερμανός; Μα δεν ήταν και οι τρεις Αμερικανοί;»

«Πέτερ Μίλερ. Διπλή υπηκοότητα. Γεννημένος στην Καλιφόρνια, ήρθε εδώ δέκα ετών».

«Από πού έρχονται αυτές οι πληροφορίες;»

«Από τη φλύαρη φιλενάδα μου στην Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Ελέγχου Συνταγματικής Νομιμότητας» είπε περήφανα ο Άλμοντ. Δεν ήταν τόσο δύσκολο να βρει κανείς πηγές μέσα σε μια συμμαχική Υπηρεσία Ασφαλείας, αλλά ήταν πολύ καλύτερο από το να μην είχε καμία πηγή. «Λοιπόν» συνέχισε ο Άλμοντ. «Σύμβουλος πληροφορικής. Πέτερ Μίλερ. Τι ξέρουμε γι' αυτόν; Ξέρουμε ότι έκανε παρέα από τα εφηβικά του χρόνια με τον αγαπημένο μας Λουσιέν Γκελ».

Ο Τζι-Τι πάγωσε.

«Όχι».

«Ναι» είπε ο Άλμοντ κουνώντας πολλές φορές το κεφάλι. «Κι όμως ναι».

Λουσιέν Γκελ. Γερμανός πολίτης. Ιδρυτής της Χάιντραλικς, της οργάνωσης εκείνης που η CIA είχε, πριν από πολλά χρόνια, αναγνωρίσει ως πραγματική κληρονόμο των προβληματικών προκατόχων και των ανταγωνιστών. Η οργάνωση του Λουσιέν Γκελ ήταν ικανότερη και σκοτεινότερη. Η Χάιντραλικς δεν είχε δικές της ιστοσελίδες, αλλά εργαζόταν κυρίως ως βασιικός μεσολαβητής μεταξύ διαρροών και MME. Αντί να προσπαθεί να παρακάμπτει τις συνήθειες εφημερίδες και τους συνήθεις τηλεοπτικούς σταθμούς, επέλεγε με σχολαστικότητα ποιο φόρουμ ταίριαζε καλύτερα σε κάθε διαρροή, και μερικές φορές έβρισκε ακόμα και τον συγκεκριμένο δημοσιογράφο που θα μπορούσε να προωθήσει το θέμα. Η οργάνωση ασχολούνταν ενεργά με την αναζήτηση διαρροών,

τις επεξεργαζόταν, στρατολογούσε τα άτομα που τις έφερναν εις πέρας – είχε γενικώς έναν τρόπο προσέγγισης που θύμιζε την παλιά δουλειά του Τζι-Τι κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, όταν στρατολογούσε πράκτορες από τα ανατολικά κράτη.

«Ηξερα ότι θα σου άρεσε» είπε ο Άλμοντ και έγλειψε τα χείλη του.

Ο Τζι-Τι σηκώθηκε, πήγε στη βιβλιοθήκη και άρχισε να κοιτάζει όλους τους τίτλους.

Η Γερμανία δεχόταν μεγάλη πίεση από τους Αμερικανούς για να κλείσουν τη Χάιντραλικς. Αλλά οι Γερμανοί θεωρούσαν πως το προσωπικό της Χάιντραλικς παραβίαζε τον νόμο περί προστασίας του απορρήτου μόνο όταν επέτρεπε να διαρρεύσουν πληροφορίες που ήταν χαρακτηρισμένες απόρρητες στη Γερμανία, κάτι που η Χάιντραλικς απέφευγε επιμελώς. Γι' αυτό οι γερμανικές υπηρεσίες μέχρι τώρα δεν βοηθούσαν πολύ. Υπήρχαν όμως κι άλλες παραβάσεις νόμων σε τούτον εδώ τον κόσμο πέρα από προδοσία και συνέργεια σε εγκλήματα που είχαν να κάνουν με το απόρρητο. Πριν από εννιά μήνες οι Γερμανοί είχαν απαγγείλει κατηγορίες στον Λουσιέν Γκελ για φορολογική απάτη, επειδή εκείνος, παρά την πολυτελή ζωή που ζούσε, δεν είχε καταφέρει ποτέ να αποδείξει από πού έπαιρνε η οργάνωσή του τα χρήματά της. Δικάστηκε ερήμην, είχε περάσει στην παρανομία λίγο πριν συλληφθεί.

Στα μάτια του Τζι-Τι, ο Λουσιέν Γκελ ήταν ένα ναρκισσιστικό κάθαρμα του οποίου η δράση έπρεπε να εμποδιστεί μια για πάντα. Κανέννας δεν τον είχε δει από τον Νοέμβριο του 2010 και μετά. Υπήρχε μια μόνιμη οδηγία από το κεντρικά της CIA στο Λάνγκλεϊ για τον εντοπισμό του και την καταγραφή των κινήσεών του.

«Ποιος ήταν ο ρόλος του Μίλερ στη Χάιντραλικς;» ρώτησε ο Τζι-Τι με τα ρουθούνια ορθάνοιχτα.

Πήγε και κάθισε πάλι στον καναπέ. Είχε μυριστεί αίμα και είχε ξυπνήσει το λαγωνικό μέσα του.

«Ήταν το νούμερο τρία ή τέσσερα στην ιεραρχία» απάντησε με περισσή προθυμία ο Άλμοντ.

Είχε προετοιμάσει αυτή την έρευνα εντελώς μόνος του, κάτι που συνιστούσε έξυπνη κίνηση. Αν ο Τζόνσον καλούνταν να συμ-
μετάσχει, ήταν στη διακριτική ευχέρεια του Τζι-Τι.

«Ποιοι είναι αυτοί που ερευνούν τις δολοφονίες;»

«Το FBI, σίγουρα. Και οι Γερμανοί. Αλλά πιθανότατα να μην
υπάρχει συγκεκριμένος συντονισμός μεταξύ τους».

«Κάποιο από τα δικά μας τμήματα; Μήπως το Αντιτρομο-
κρατικό από το Αμβούργο;»

«Είναι πιθανό. Θα το ελέγξω».

«Όχι, άφησέ το». Ο Τζι-Τι πήρε μια βαθιά ανάσα και έβαλε
καφέ στο φλιτζάνι του. «Μπορεί να είναι κάτι σημαντικό αυτό
εδώ» μουρμούρισε.

«Μάλιστα, κύριε».

«Έχει περάσει καιρός από τότε που κάναμε κάτι σημαντικό
σε τούτον εδώ τον σταθμό».

«Έχετε μεγάλες απαιτήσεις από τον εαυτό σας, κύριε».

«Ξέρεις τι εννοώ».

«Μάλιστα, κύριε». Ο Άλμοντ σχημάτισε μια γραμμή με το
δάχτυλό του πάνω στην επιφάνεια του μικρού τραπεζιού και
ετοιμαζόταν να πει κάτι, όταν χτύπησε το κινητό του. Η συνομι-
λία του δεν κράτησε πάνω από πέντε δευτερόλεπτα. «Εντοπί-
σαμε τη γυναίκα». Στράφηκε στον Τζι-Τι. «Τηλεφώνησε από ένα
εστιατόριο στο Πάρχιμ».

«Πριν από δεκατέσσερις ώρες».

«Ναι».

«Άρα εντοπίσαμε το τηλέφωνο».

«Ακριβώς».

«Όχι τη γυναίκα».

«...ακριβώς, κύριε».

«Και έχουμε στείλει άντρες στο Πάρχιμ, ελπίζω».

«Απλώς περιμένουν το πράσινο φως, κύριε».

Ο Τζι-Τι έκλεισε τα μάτια. Ύστερα άκουσε τον Άλμοντ να
καλεί έναν αριθμό και να λέει:

«Ξεκινήστε. Επαναλαμβάνω, ξεκινήστε».

Κάθισαν σιωπηλοί για μισό λεπτό.

«Αυτή εδώ η τριπλή δολοφονία...» είπε τελικά ο Τζι-Τι. «Δεν άκουσα τίποτα γι' αυτήν. Εσύ;»

«Όχι».

«Βγήκε στα ΜΜΕ;»

«Όχι, κύριε. Όχι, δεν είδαμε τίποτα».

Οι Μαροκινοί. Σύντομα θα ήταν οι μόνοι σε όλο τον πλανήτη που δεν επέτρεπαν διαρροές. Πόσο ωραία θα ήταν να δούλευε κανείς για μια μετρίου βαθμού διεφθαρμένη μοναρχία με αστυνομικό κράτος.

«Αλλά το τηλεφώνημα στο τηλεφωνικό κέντρο» συνέχισε να σκέφτεται φωναχτά ο Τζι-Τι. «Ο καθένας θα μπορούσε να το ακούσει, έτσι δεν είναι;»

«Κύριε;»

«Έχουμε την Υπηρεσία Διπλωματικής Ασφάλειας, την Υπηρεσία Εθνικής Ασφάλειας, τη Στρατιωτική Υπηρεσία Πληροφοριών, το FBI... και οι εισερχόμενες κλήσεις σε ανοιχτή γραμμή μιας διπλωματικής αποστολής είναι κάτι που μπορεί να ακούσει ο κάθε μαλάκας».

«Σίγουρα έχετε δίκιο».

Ο Τζι-Τι χτύπησε τα δάχτυλά του πάνω στο τραχύ ύφασμα του καναπέ.

Η γυναίκα εκείνη ήθελε να μιλήσει με τον πρέσβη. Ε, βέβαια. Όλοι θέλουν να μιλάνε με οποιονδήποτε άνθρωπο. Δεν ήταν αυτό το σημαντικό, το σημαντικό ήταν τι πληροφορίες είχε.

Προφανώς κάποιος είχε πάρει απόφαση να κρατήσει μυστικό εκείνο το μαροκινό συμβάν. Λογικά για λόγους έρευνας. Αλλά αργά ή γρήγορα κάποιο ανταγωνιστικό όργανο –η Στρατιωτική Υπηρεσία Πληροφοριών, αυτοί που παρακολουθούσαν και ερμήνευαν τις επικοινωνίες των αντιπάλων από την Υπηρεσία Εθνικής Ασφάλειας, οι μπάτσοι του FBI, οποιοσδήποτε βασικά– θα άκουγε την ίδια μαγνητοφωνημένη συνομιλία που είχε μόλις ακούσει ο Τζι-Τι.

Μαρακές, Ιούλιος 2011. Τρεις αμερικανοί πολίτες δολοφονούνται σε ένα κουρείο. Το άγριο αυτό έγκλημα αποσιωπάται. Ωστόσο μια βδομάδα αργότερα μια γυναίκα τηλεφωνεί στην αμερικάνικη πρεσβεία στο Βερολίνο και ισχυρίζεται πως διαθέτει σχετικές πληροφορίες.

Ο επικεφαλής της CIA στο Βερολίνο αντιλαμβάνεται πως έχει στα χέρια του μια πολύ σοβαρή υπόθεση. Επικοινωνεί με τον Λούντβιχ Λιχτ, έναν πρώην πράκτορα, και του αναθέτει να ανακρίνει τη γυναίκα. Οι εξελίξεις είναι καταγιστικές και οι διαστάσεις που παίρνουν τα πράγματα πολύ μεγαλύτερες απ' τις αρχικά προβλεπόμενες: πρέπει να κυνηγήσουν έναν από τους ορκισμένους εχθρούς των ΗΠΑ.

Πώς όμως μπορεί να ανταποκριθεί σε μια αποστολή τόσο υψηλών απαιτήσεων ο σχεδόν αλκοολικός και χρεωμένος μέχρι τα μπούνια Λούντβιχ Λιχτ, ο οποίος μεταξύ άλλων έχει οικονομικά πάρει δώσε με την τοπική μολδαβική μαφία; Με φόντο το Βερολίνο ο μοναχικός αντιήρωας του Engstrom θα κληθεί να μετρήσει τους εχθρούς και τους φίλους του και να αναζητήσει ανάμεσά τους αυτούς που μπορούν να προστατέψουν την ελευθερία της Δύσης.

Ένα κατασκοπικό θρίλερ που ανεβάζει την αδρεναλίνη στο κόκκινο και σε αναγκάζει να γυρίζεις τις σελίδες με μανία. Ο Λούντβιχ Λιχτ, με τις κακές συνήθειες και τις αντικρουόμενες παρορμήσεις, έχει μια καρδιά από χρυσάφι και μια γροθιά από ατσάλι.

Joakim Zander, συγγραφέας

**ΒΡΑΒΕΙΟ
ΣΟΥΗΔΙΚΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ**

ISBN: 978-618-03-0657-6

9 786180 306576
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80657